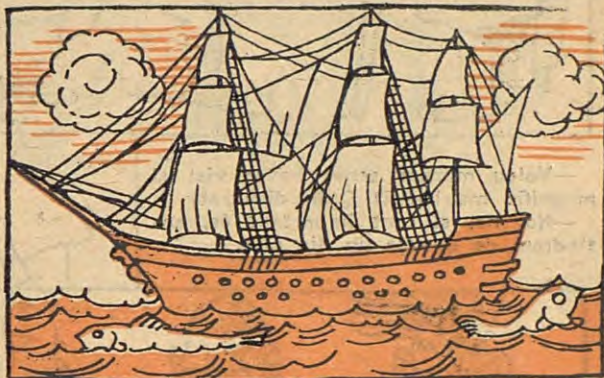
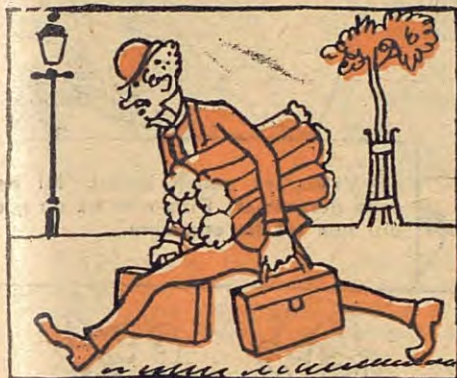
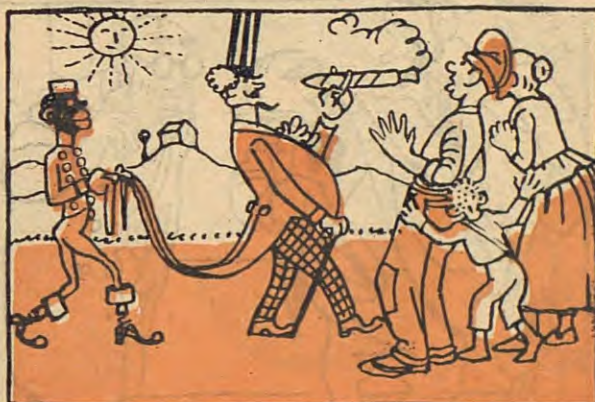
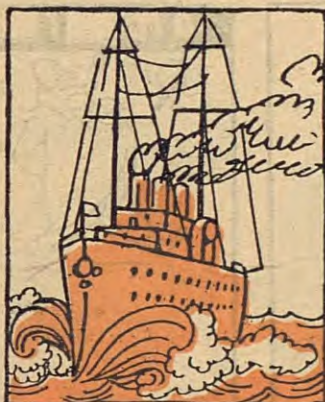

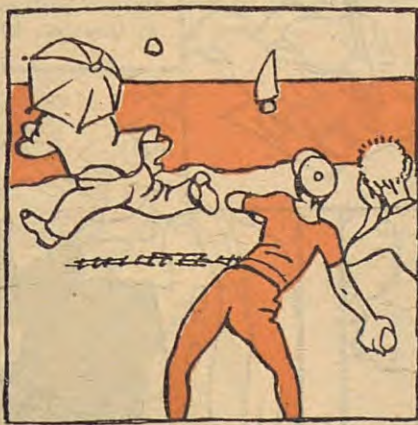
NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

En Ramon tenia l'ofici de corredor i comissionista, el qual ofici el feia treballar com un negre sense proporcionar-li el «cacau» necessari per a mantenir-se. Tan fou així que un dia, més apurat que els altres, decidí canviar d'ofici. D'aleshores ensà faria d'antípoda, que era l'ofici més remunerat—pel que havia sentit contar. Com que allí on, segons sembla, donava més l'ofici d'antípoda era a Bons Aires, ell que sí que s'embarca en una fragata que anava a l'Argentina, per a establir-s'hi i treballar de valent.

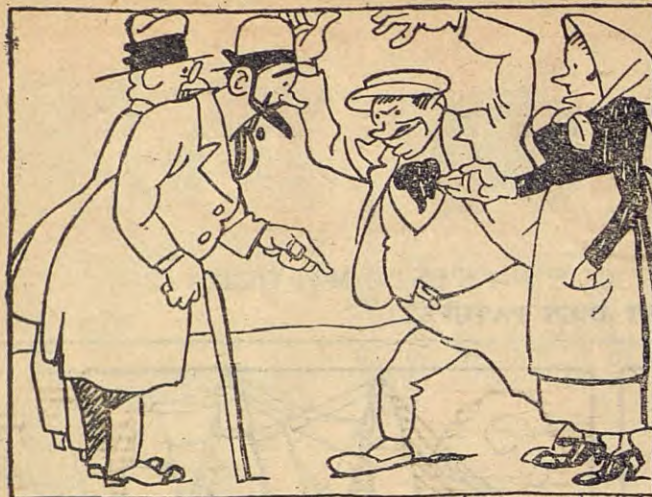

A l'Argentina hi féu una fortuna de quatre-cents milions de «pesos oro». Una vegada reunida aquesta fortuna pensà en deixar l'ofici d'antípoda. I, en efecte, recollí el «cacau» i s'embarcà de retorn a Ultramar, a viure descansadament de les seves economies i a espatarrar als vilatobins, els seus compatricis. Els quals, en veure'l arribar tan ric i salau es quedaren blaus de debò (blau ultramar, naturalment).

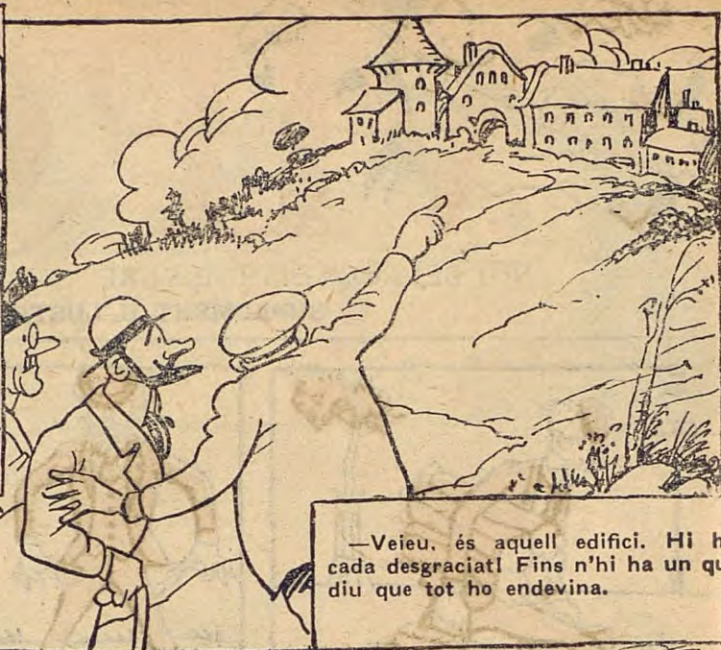

A partir de l'arribada, el senyor Ramon no s'ocupà de res més que de fer l'«americano» com cal. Es comprà un «jipià», un vestit blanc, un parasol i uns anells enlluernadors. I, així abillat, eixí a la platja a espatarrar als vilatobins, com és obligació de tot «americano» que es respecti. Però com que de seguida correngué la brama que no tenia cotorra, la quitxalla l'apedregà. El senyor Ramon cuità a remeiar tal omisió, i, com sigui que a Vilatóba no s'hi crien ilorons ni cotorres, el nostre home sortí de: pas pintant de verd un magnífic colom blanc, al qual ensenyaren de parlar sense grans dificultats. I, no hi ha dubte, aquell colom devia ésser descendent d'aquell altre Colom (don Cristófol), descobridor de les Amèriques, perquè les seves primeres paraules varen ser aquestes: Com està la Reina Isabel? M'han dit que no estava gaire «catòlica»?

El boig que tot ho endevina

—Voleu marxar sense haver vist el magnífic manicomi? Quin disbarat!
—No, no, si tant important és, ens tindrem de quedar un dia més.

—Veieu, és aquell edifici. Hi ha cada desgraciat! Fins n'hi ha un que diu que tot ho endevina.

Tots, pobres, tenen la seva dèria i si no fessin pena s'hi passaria una bella estona encara que sols fos que contem plar els posats interessants que fan.

—Doctor, els senyors són forasters i desitjarien visitar aquesta esplèndida casa de curació.
—Amb molt de gust; passin, passin.

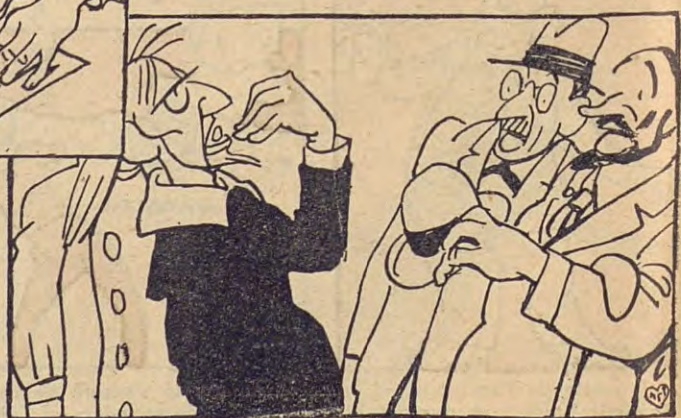
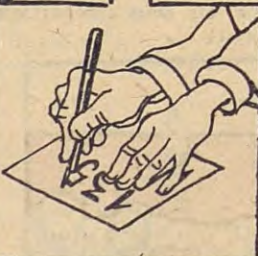

—Aquest és el pati d'esbarjo dels pobres infe-liços. Aquell que té el braç al darrera diu que és Napoleó. L'altre xiula i vol atrapar el xiulet!

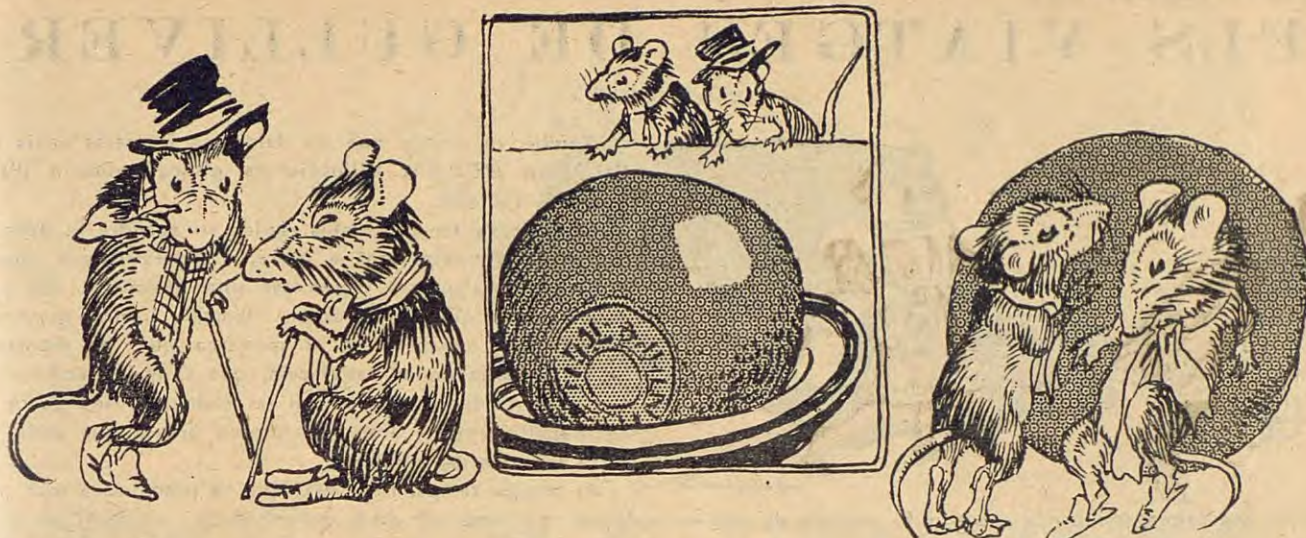
—Aquest senyor és el que diuen que tot ho endevina. Veureu, pregunteu-li alguna cosa!—Calla, podríem preguntar si al sorteig de demà sortirà premiat el número que tenim.

—Aquests senyors volen saber si demà sortirà premiat a la rifa el número que tenen.

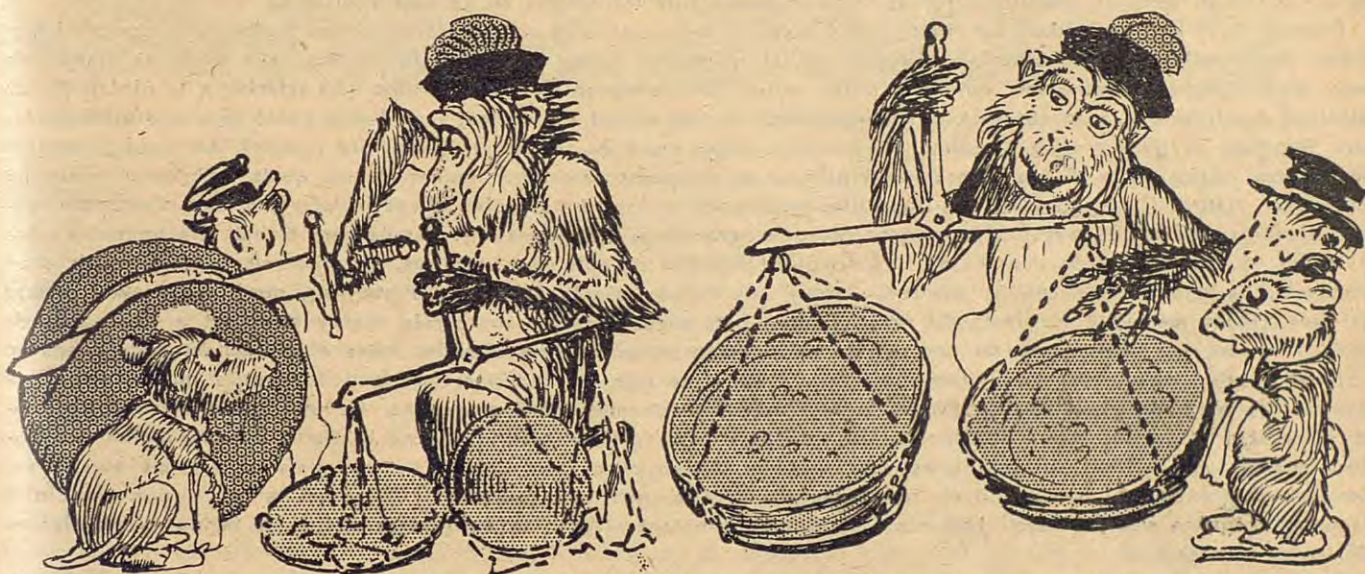

—Facin el favor d'escriure'l en un paper de fumar. L'endevinador fa una boleta amb el paper de fumar, se l'empassa i exclama:

—Aquest número jo els prometo que demà «sortirà».

En Ratat i en Ratet eren més pobres que unes rates. Prou que se'n planyien ben sovint de llur dissort terrible que els hi privava de fer uns bons tiberis. Un jorn, emperò, tingueren la inesperada avinentesa de descobrir un formatge abandonat que els hi podria treure el ventre de pena. Però aleshores cada un d'ells es cregué que era el preferit en el repartiment i començà una discussió que de poc degenera en baralla.

Sortosament, el bon seny s'imposà i recorregueren a la Justícia que allavors la regentava un simi molt formal. Aquest, ràpidament, clavà un cop d'espasa partint el formatge en dos trossos i per a ésser més justicier els pesà per a fer les parts exactament iguals. Però una pesava més que l'altra i el micus en tregué el sobrant donant una bona mosada en el tall més gros. Aleshores fou al revés: era el tros no mossegat el que tenia més pes i, en conseqüència, el seriós simi li clavà una nova dentellada.

I com que mai donà la casualitat que hi hagués la idèntica quantitat en els dos platets de la justiciera balança, el micus formal anà empassant-se trossos i més trossos, fins a despatxar tot el formatge. I mentre el representant de la Justícia simiesca restava aclaparat pel treball acomplert i potser també per una pesada digestió, en Ratat i en Ratet s'allunyaren tots concirosos, si bé en el fons ben satisfets de que hagués regnat una veritable equitat.

ELS VIATGES DE GULLIVER

(Continuació)

També va manar que sis dels més il·lustres savis de l'«Institut d'Estudis Liliputiencs» s'encarreguessin d'ensenyar-li l'idioma.

Gulliver va fer progressos ràpids en aprendre la llengua del país on havia anat a raure, i desseguit que pogué explicar-s'hi s'apressà a remetre una petició al Rei per a demanar-li que el deixés en llibertat, a qual demanda li respongué amablement el monarca que, de moment, no se li podia donar satisfacció, que tingués paciència i que a no tardar se li treurien les cadenes i se'l deixaria circular lliurement, amb la promesa prèvia que seria fidel a les lleis del reialme.

Al mateix temps, li advertí que no prenguéss a mal que li enviés dos comissaris per a procedir al registre de tots els objectes que amb ell duia. I, en efecte, un matí es presentaren al «quimbusflestrin» (paraula que vol dir «home-muntanya») els dos delegats que devien exercir l'ofici dels nostres «burots». Com que volien fer una minuciosa inspecció, pregaren a en Samuel que ell mateix els anés conduït a tots els llocs on deguessin fer l'escorcoll, i el presoner no s'ho féu pas pregar gens. Els prengué, amb mirament de no estrenye'ls massa, i els anà ficant—en una després de l'altra— a totes les butxaques, on els comissaris prengueren acta de tot ço trobat, formant una llista que és força interessant de transcriure en sa part principal.

Després d'un llarg preàmbul ben inútil, deia aixís el document: «En una de les horrenes bosses de la casaca hi hem trobat un llençolàs de tela irdonària. (Volien dir el mocador). En una altra, hi havia una gran màquina plana amb unes dents llargues i groixudes, semblant a les valles que encerquen els reials jardins. (Es referien a la pinta). En un costat de la cintura hi hem observat una llarguíssima eina de metall (la espasa) i en l'altre cantó una colossal barra de ferro foradada de llarg a llarg i acabant en un més ample tascó de fusta barniçada. (La pistola). En unes butxaques més petites, vàries peces de coure, rodones i planes, de diferents tamany, algunes de les quals amb prou feines les podiem fer moure. (La calderilla). En una altra, enganxada al cap d'una groixuda cadena d'argent, una xarxa que contenia també uns discs de metall blanc i groc de vàries grandàries. (El moneder). També hem trobat una immensa caixa de metall en l'interior de la qual hi ha una quantitat horrible de pols. Per cert que, en mirar de la vora aqueix gran receptacle, de poc que no ens hi ofeguem, perquè ens ha vingut una tal rauxa d'estornuts, que no pensàvem acabar mai més. (Feien menció a la caixeta del rapè). Demés, hem pogut observar un curiós enginy semblant a dos parets de nacre i d'entre les quals, amb no poc esforç, se'n podien fer sortir dues terribles fulles d'acer tallants que quedaven subjectes en llur part interior. (El trempa-plomes). Però ço de més extraordinari que hem admirat, i que el «quimbusflestrin» ens ha molt amablement mostrat, és una màquina extremadament prodigiosa. Es una mena d'esfera, la meitat d'argent i la meitat d'una substància tan transparent que gairebé sembla que no hi sigui. Darrera d'això que Gulliver nomena «el cristall», hi han unes figures col·locades en cercle per damunt de les quals unes grans sagetes enganxades d'un extrem al bell mig de la rodona donen la volta, una ben depressa i l'altra tot a poc a poc. De dintre d'aqueixa màquina s'ou un soroll horrorós i continuat, semblant al que fan els nostres molins de farina. (Amb això es referien al rellotge).»

En quan llegí aquesta acta, Sa Majestat Il·lustre sentí grans desitjos de veure-ho tot pels seus propis ulls. I fent-se acompanyar per tres mil soldats escullits que devien estar preparats amb l'arc i les sagetes a punt de disparar, el Rei es dirigí vers on estava Gulliver, preguntant-li que anés entregant tot ço que en la llista de comissaris constava. Amb molta amabilitat atengué el nostre protagonista la reial demanda i començà per a donar-li el sabre que, encara que un xic rovellat de l'aigua del mar, conservava una brillantor més que acceptable. La visió d'aquesta arma horrible promogué un trastorn tan ostensible entre la tropa, que Sa Majestat Il·lustre, tement una possible defecció, manà al «gegant» que l'envainés de nou i que la diposités al mig del prat que servia per a camp de maniobres. Després, li demanà «la grandiosa columna de ferro buidada»—que aixís anomenava a la pistola—i li pregà que n'expliqués el seu ús. Gulliver li donà les explicacions demanades i, advertint-li que no s'espantés, la carregà amb pólvora sola i la disparà en l'aire. No és pas possible fer-se càrrec del pànic que ocasionà la detonació entre els soldats i el públic que havia acudit en gran quantitat. Tots caigueren d'espatlles, talment com si un llamp els hagués ferit; tots tremolaven com la fulla a l'arbre i no podien tornar a pendre l'alè. Inclús el Rei, qui era extremadament ardit, no tornà en si fins passada una bona estona. Al menys una hora estigué tothom trasbalsat. De mica en mica, emperò, tornà tot a pensar-se tranquil i Gulliver pogué presentar el rellotge, que Sa Majestat Il·lustre examinà atentament, i les monedes

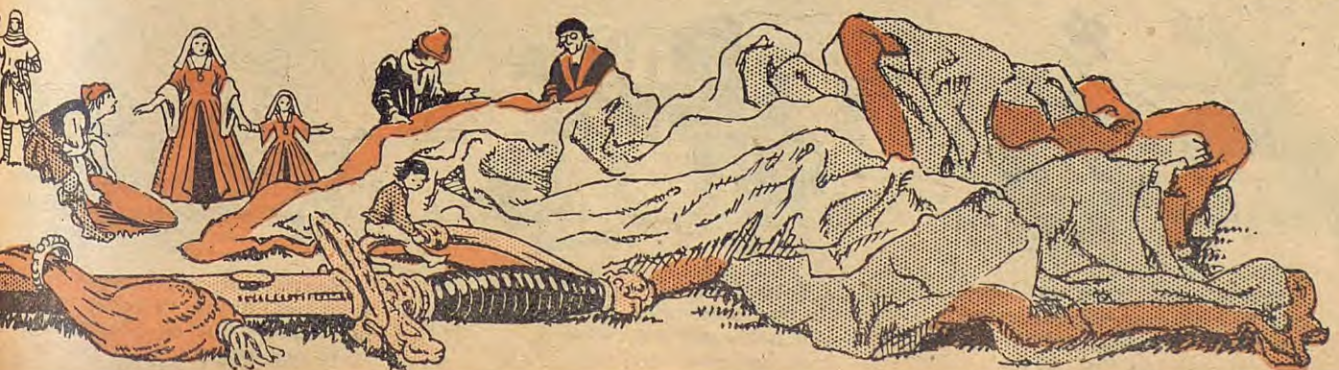
de coure i d'argent i la pinta i el mocador i tot ço altre que volgué, quedant-se—fent l'oblidadi—la capsa de rapè, un telescopi, un segon mocador net del tot, unes ulleres i altres objectes que podien ésser-li més útils o interessants. El Rei donà ordre, vista la gran demanda del poble que cridava desaforat: «àolksam vorenak» (volem veure-ho), que per a contentar-lo es deixés examinar a tots els que ho desitjessin, posant-hi gran cura i vigilància, els estros recu- lllits que, com el sabre, estaven dipositats en el gran camp de maniobres. Ni les cues que es formen els dies de saca en els estancs de la ciutat, poden donar idea de les corrúes inacabables de liliputiencs que es dalien a poder veure d'aprop tals meravelles. Tres dies seguits durà la desfílada de curiosos, i només tres dies, perquè el Govern ordenà que, a fi d'evitar alteracions d'ordre públic (car molt sovint hi havia baralles entre els concurrents), fossin dipositats els objectes d'ús particular de Gulliver en un costat del temple on sojornava (millor hauria estat dir: «on jeia», car no ni podia estar d'altra manera), la pistola, la pólvora i les bales en els arsenals de l'Estat i el sabre, com que no cabia enlloc, en un edifici de fusta que es construí exprés; talment com els moderns dirigibles en els seus «hangars».

Mentrestant, Gulliver, ja gairebé possessionat de la llengua del país, havia tramès varis memorials al Rei i al Con- cell Suprem sollicitant la seva llibertat, i, per fi, s'acordà accedir a tal petició, amb el sol vot en contra del ministre de Marina, un tal Skyresh Bolgolam, personatge de molt mal gènit i altament envejós, qui es declarà enemic acèrrim de «l'home-muntanya». Veient que no prosperava la seva proposició de desfer-se violentament del pobre Samuel, conseguí que li encarreguessin la redacció de les clàusules, mitjansant les quals es deixaria a l'estranger en relativa llibertat, baix ju- rament de no fer-ne mal ús.

El document començava de la següent manera: «Golbasto-Momaren-Eulame-Gurdelo-Sheein-Mulli-Uvi-Gue, poderós Rei de Liliput, sobirà més alt que tots els altres sobirans (consti que no era escrit en broma), delícia i terror de l'univers, dolç com el marro més bo i al mateix temps sever com la Justícia, amable com la primavera, agradable com l'estiu, pròdig com la tardor i terrible com l'hivern... desitja bona salut al «quimbusflestrin» i li demana la recta observància a ço que a continuació s'expressa:

- I. No sortirà de cap manera dels nostres dominis vastíssims, sense nostre permís firmat i autoritzat amb el gran segell.
- II. No podrà atrevir-se a entrar a la ciutat sense ordre nostra, a fi de no causar desgràcies.
- III. No podrà passejar més que per les carreteres reials i es guardarà pla bé de trepitjar ni ajeure's en els camps.
- IV. Quan passegi, pendrà cura de no aixafar a ningú—ni persones ni bèsties—i no podrà posar les mans sobre cap dels nostres vassalls, a mens de consentiment exprés.
- V. Farà tot el possible per a evitar els terribles sorolls que a voltes ha despedit de la boca (els estornuts).
- VI. Si fos necessari que un missatger reial o del Govern sortís a diligències urgents, l'«home-muntanya» s'obligarà a dur-lo dintre de la butxaca fins al lloc de destí tornar-lo després sense cap dany.

(Continuarà)

LES OQUETES

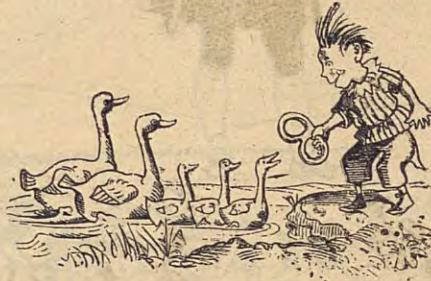

El gran mestre de la Historieta

GILLÈM BUSCH (Alemanya)

—Té aquesta rosca, «Papitu» i veste'n a passejar.
El nano se'n va depressa perquè en porta una de cap.

S'arriba en quatre gambades a la vora de l'estany. Amb l'esquer de la rosquilla una oqueta vol pescar.

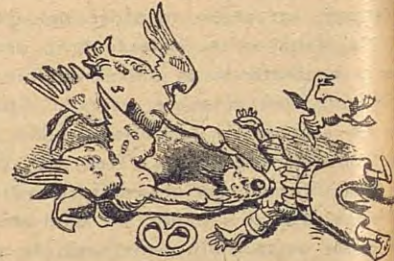
L'oqueta, que no sabia que «no s'hi val a badar» acreditant-se de «paula» ha caigut en el parany.

—Amb arròs, pensa el ganàpia, que rebona que serà!
Més les oques, pare i mare, al fillet volen salvar...

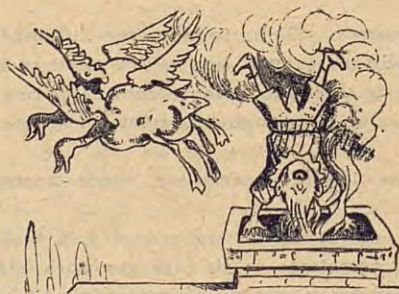
...i corren darrera el nano i l'ataquen pel punt «flac», una magnífica «seva» que porta... per si de cas!

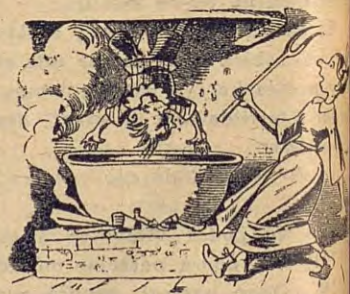
Ja li estiren les orelles fins que el menut deixa anar, i també deixa la rosca origen de tots els mals.

Agafat per les dos «nanses» al noi s'emporten, volant mentres fuig l'oca menuda amb la rosca, triomfant.

El porten a casa seva i el deixen caure de cap al mig de la xemeneia que forma com un volcà.

Després de passar un «túnel» més fosc que els de Sarrià, en lloc de baixà a Les Planes ha de pendre un bany salat.

Sort d'aquell pany de camisa que la mare ha enforquillat! La «seva» li fou contrària però aquest cop l'ha salvat!

Totes les peces de roba les han d'estendre a eixugar, i el pobre noi les espera com un conill escorxat.

Mentrestant, assaboregen les oques, dintre l'estany, la rosquilla que en «Papitu» tenia per berenar.

LES DRAMATIQUES CACERES DEL REI DEL BACALLA

S'estava el rei del bacallà tan tranquil, pensant segurament en la mona de Pasqua, quan oí uns terribles crits d'angoixa i, a no tardar gaire, uns espordits viants—que de tanta por els hi petaven les dents—limostraren un ferotgíssim lleó.

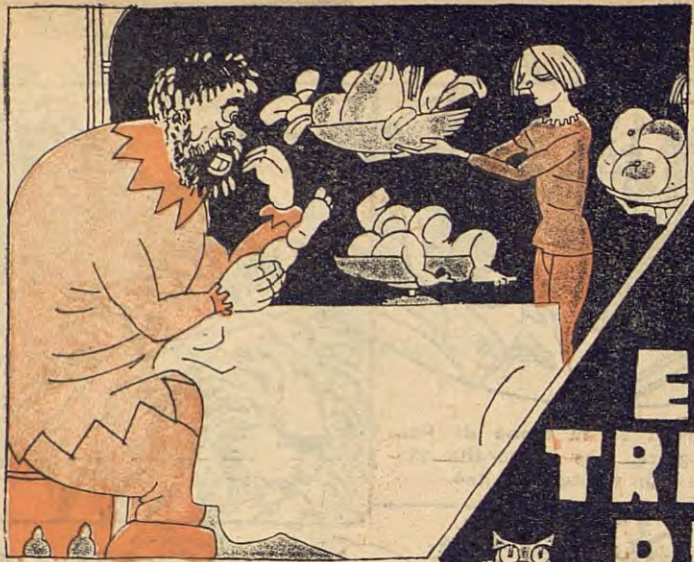
Don Geroni, ple d'alegria per l'esdeveniment inesperat, encarà l'escopeta a la fera i cridà amb alegria:—Per fi—Més, cosa estranya, el lleó, que devia haver anat moltes voltes al cine, aixecà les potes davanteres en senyal de submissió, talment com qualsevol «peliculer» sorprès pel «Terror de les Planúries».

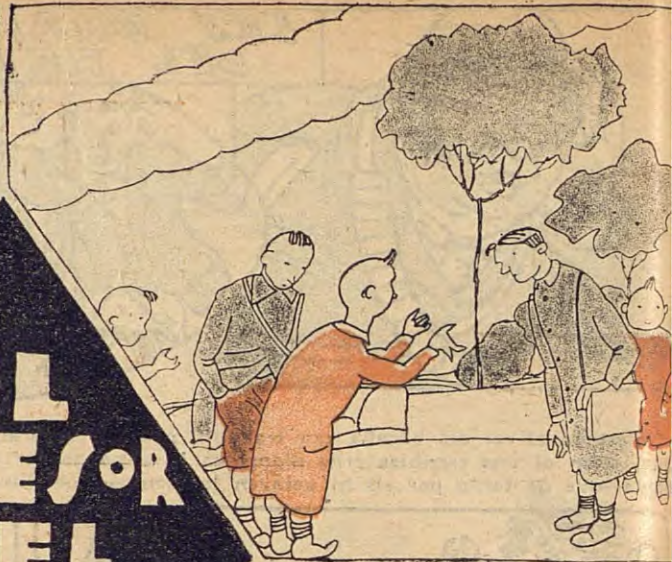
Don Geroni tingué un acudit genial i, dirigint-se a la fera, li digué amb veu de tro:—Tomba't i camina!—El lleó no tingué més remei que girar-se i caminar seguit del rei del bacallà, el qual s'apressà a aconduir-lo a la presó. La estranyesa i l'entusiasme dels ciutadans foren tan grandiosos, que el Municipi s'apressà a concedir a l'heroi un diploma i una medalla.

Però, al cap de pocs moments, arribaren uns saltimbanquis que, amb llàgrimes als ulls, demanaren la llibertat d'un infeliç company, especialitzat en el «paper» de lleó. I els regidors—desagraïts a la gesta exemplar de don Geroni—s'apressaren a córrer al seu darrera i arrabassar-li, despietats, tot ço que li havien donat... i això que no eren més que coses honorífiques!

Hi havia un ogre immensament ric i excessivament «gourmant» que es menjava les criatures amb ossos i tot.

Com que això era intolerable, els vailets no volgueren tolerar-ho més i després de «fer junta» decidiren pendre venjança completa.

EL TRESOR DEL OGRE.

I disposats a fer-ne una de grossa, un matí a trenc d'au-ba feren cap vers on l'ogre tenia el seu castell. Hi entrenren amb totes les precaucions...

...i volgué la casualitat que el trobessin en el preci moment en que, portat de la cobdícia, es disposava a re-comptar els seus quantiosos cabals.

Els nois veieren que l'ocasió no podia ésser més propícia. —«Aquesta és la nostra!» — cridaren, decidits. I, dit i fet.

Amb rapidesa tancaren la pensat tapa de la caixa guardadora de la fortuna de l'ogre. El qual quedà amb més de mig cos endins i no tardà a ofegar-se.

I els heroics infants foren feliços, car amb aquells cabals quantiosos feren tot el bé que els hi fou possible... i quan es van i es tenen diners, se'n pot fer molt de bé.